

בג"ץ _____

**בבית המשפט העליון
בשבתו כבית המשפט הגבוה לצדק**

בעניין:

1. נטע ירון, ת.ז. _____
מרח' _____ טל': _____
2. עומר לנדאו, ת.ז. _____
מרח' _____ טלפון: _____
3. אסף כליפה, ת.ז. _____
מרח' _____ טלפון: _____
4. יהב מישקובסקי, ת.ז. _____
מרח' _____ טלפון: _____

ע"י ב"כ עו"ד בעז בן צור ו/או עו"ד כרמל בן צור
ו/או עו"ד ליתום פרץ ו/או עו"ד לירי קרן
ממשרד בעז בן צור ושות' משרד עורכי דין
מר' הארבעה 28 (מגדלי הארבעה), תל אביב
טל': 03-7155000 ; פקס: 03-7155001
דוא"ל: carmel@bzlaw.co.il

העותרים;

- נ ג ד -

משטרת ישראל

ע"י פרקליטות המדינה, מחלקת הבג"צים
שדרות וולפסון 2, קריית הממשלה, ירושלים
טל': 073-3925590 ; פקס: 02-6467011
דוא"ל: HCJ-dep@justice.gov.il

המשיבה;

עותק העתירה הומצא לצד שכנגד בד בבד עם המצאתה לבית המשפט.

עתירה - דחופה - למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו-על-תנאי, המופנית אל המשיבה והמורה לה להתייצב וליתן טעם מדוע לא יבוטלו ההנחיות והפעולות האוסרות על חיפוש על גופם ומניעת כניסתם של אוהדי הפועל תל אביב למשחקי כדורגל בשל לבישת חולצה עם תוכן ביקורתי כלפי קבוצה יריבה, משטרת ישראל ותנועה גזענית. לאחר מכן יתבקש בית המשפט הנכבד להפוך את הצו על תנאי למוחלט.

בד בבד עם עתירה זו, מוגשת בקשה לקיים דיון דחוף בעתירה, נוכח דחיפות העניין והצורך להסדיר את השיבוש המושגי שחל אצל המשיבה ביחס לגבולות סמכות המשטרה עובר למשחק הצפוי להיערך בסוף השבוע הקרוב (20.12.2025) – וטרם יירשם עימות מיותר ותפגענה זכויות העותרים ואחרים.

בנסיבות אלו, בית המשפט הנכבד יתבקש לקבוע דיון לפניו ביום ה' או ביום ו' השבוע (18/19.12.2025).

לירי קרן, עו"ד

ליתום פרץ, עו"ד

כרמל בן צור, עו"ד

בעז בן צור, עו"ד

ב"כ העותרים

א. פתח דבר

1. עתירה זו אינה עוסקת במשחק כדורגל, בקבוצה מסוימת או ביריבות ספורטיבית. עניינה של עתירה זו הוא בזכות יסוד חוקתית – חופש הביטוי – ובגבולות סמכותה של משטרת ישראל במרחב הציבורי. ליבתה של העתירה בשאלה פשוטה אך עקרונית: **האם מוסמכת משטרת ישראל למנוע מאזרחים שומרי חוק כניסה לאירוע ספורט, אך ורק בשל מסר ביקורתי המופיע על פריט לבוש שלובשים הם על גופם.**

2. במהלך משחקי הכדורגל האחרונים של קבוצת הפועל תל אביב, אימצה משטרת ישראל מדיניות שלפיה תימנע כניסתם של אוהדים הלובשים חולצות הנושאות מסר ביקורתי כלפי המשטרה. מדיניות זו יושמה באופן עקבי, פומבי ומוצהר – באמצעות שוטרים, מאבטחים וסדרנים – וכללה דרישות להסרת ביגוד, בידוקים משפילים ומניעת כניסה לאצטדיונים, אף כאשר לא נטענה ולא התקיימה כל אינדיקציה לאלימות, להסתה לגזענות או להפרת סדר ציבורי.
3. העותרים יטענו כי מדובר בפעולה שנעשתה ללא סמכות בדין, תוך פרשנות חסרת יסוד ופסולה של חוק איסור אלימות בספורט, ותוך פגיעה חמורה ובלתי מידתית בזכויות יסוד – ובראשן חופש הביטוי, חופש המחאה, כבוד האדם והאוטונומיה האישית. תחת הגשמת תכליתו של החוק – מניעת אלימות ממשית והבטחת שלום הציבור – הפך החוק, הלכה למעשה, לכלי להשתקת ביטוי ביקורתי ולסינון מסרים שאינם נוחים למשטרה.
4. לא לחינם בימים האחרונים מתקיים שיח חברתי נרחב ונוקב – חוצה מחנות פוליטיים וקבוצות אוהדים – בכלי התקשורת ובמרשתת בעניין זה.
5. עתירה זו מוגשת בדחיפות, נוכח הצהרותיה המפורשות של משטרת ישראל בדבר כוונתה להמשיך וליישם את המדיניות האמורה גם במשחקים הקרובים (ובפרט במשחק הקרוב, הקבוע ליום שבת, 20.12.2025, בשעה 15:00), ונוכח הסכנה הממשית לפגיעה חוזרת ונשנית בזכויותיהם של העותרים ושל אלפי אוהדים נוספים. הכרעה שיפוטית נדרשת אפוא לא רק לצורך סעד פרטני, אלא כדי לשרטט – באופן ברור – את הקו המבחין בין אכיפת חוק לגיטימית לבין חריגה מסמכות ופגיעה אסורה בליבת הזכויות החוקתיות במדינה דמוקרטית.

ב. הצדדים

6. העותר 1 – מר נטע ירון, אוהד מועדון הכדורגל הפועל תל אביב, הגיע למשחק שהתקיים ביום 6.12.2025 עם החולצה ה"אסורה", עוכב על ידי שוטר ונמנעה כניסתו לאצטדיון בשל החולצה שלבש.
7. העותר 2 – מר עומר לנדאו, אוהד מועדון הכדורגל הפועל תל אביב, הגיע למשחק ביום 13.12.2025, כאשר הוא לובש את החולצה ה"אסורה", עוכב על ידי המאבטחים עד שלבסוף הסיר את החולצה ולאחר בידוק משטרתי – הצליח להיכנס לאצטדיון.
8. העותר 3 – מר אסף כליפה, עוכב ביום 13.12.2025 בכניסה לאצטדיון על ידי אדם לא מזוהה שהמשיך וסירב להזדהות בפניו. לבסוף, הופיע שוטר שהזדהה בפניו, אישר כי מר כליפה לא לובש את החולצה ה"אסורה" והתיר את כניסתו.
9. העותר 4 – מר יהב מישקובסקי, הגיע למשחק ביום 13.12.2025 כשהוא לובש את החולצה ה"אסורה" ונמנעה כניסתו. אז, הסיר אותה והכניסה לתיק שהיה עמו. גם בשלב זה, לאחר בידוק ביטחוני, נמנעה כניסתו. לבסוף, העותר 4 חזר לרכבו, במרחק 10 דקות הליכה מהאצטדיון, שם השאיר את החולצה ה"אסורה". רק כשחזר כאשר החולצה אינה בידו – התירו לו השוטרים להיכנס לאצטדיון.
10. המשיבה, משטרת ישראל, פועלת לפי נוהל ו/או מדיניות מנוגדים לדין, ואוסרת על אוהדים שלובשים את החולצה ה"אסורה" כניסה לאצטדיוני כדורגל.

ג. מיצוי הליכים

11. תחילת הדברים במשחקה של הפועל תל אביב נגד מול הפועל פתח תקווה (6.12.2025), שאז הוציאה המשטרה מה שהיא עצמה הגדירה "קומץ" אוהדים "עם חולצות ועליהן הדפס בוטה בגנות משטרת ישראל וקבוצה יריבה"¹ על פי פרסום עיתונאי דובר אז ב-6 אוהדים.²

העתק הכתבה מאתר "YNET" מיום 6.12.2025 מצ"ב כנספח 1

העתק הכתבה מאתר "YNET" מיום 14.12.2025 מצ"ב כנספח 2

12. העימות המרכזי בין אוהדי הפועל לבין משטרת ישראל ביחס לחולצה המדוברת התרחש בעת משחקה של הפועל ביום שבת האחרון, 13.12.2025 (משחקה של הפועל תל אביב נגד עירוני קריית שמונה). במשחק זה כבר לא דובר במספר מקרים נקודתיים או ב"קומץ" אוהדים, אלא בתופעה רחבה ובהיקף משמעותי: אוהדים רבים שניסו להיכנס לאצטדיון נתקלו בדרישות שיטתיות להסרת שכבות ביגוד, בבידוק יזום שמטרתו איתור החולצה האמורה, ובמניעת כניסה גורפת ממספר שערים – הכל אך ורק בשל חשש כי הם לובשים את החולצה הנושאת את המסר הביקורתי. התנהלות זו, שבוצעה בידי שוטרים, מאבטחים וסדרנים, מלמדת כי בשלב זה כבר יושמה מדיניות סדורה, אחידה ומוצהרת של המשטרה, בנבדל מתגובה אד-הוק לאירועים חריגים.

¹ <https://www.ynet.co.il/news/article/b1c11nhwg11e>

² <https://www.ynet.co.il/sport/israelisoccer/article/syssqk2g11x>

13. בעקבות המשחק האחרון שהסתיים בשעות הערב של יום 13.12.2025, ובמסגרתו כאמור כבר נרשמה מחאה משמעותית ובעקבותיו פורסמו ברבים עמדותיה הרשמיות של משטרת ישראל ביחס לאיסור הכניסה בלבוש האמור – נערכה תוך זמן קצר פנייה מקדימה על ידי הח"מ למשיבים. זו נשלחה ביום 15.12.2025.

העתק הפנייה המקדימה מיום 15.12.2025 מצורף כנספח 3.

14. יצוין כי גורמים נוספים כבר פנו למשיבים קודם לכן, באותו עניין. כך למשל, האגודה לזכויות האזרח בישראל פנתה למשיבים ביום 8.12.2025, והתריעה בפניהם כי "שוטרי משטרת ישראל אינם רשאים לאסור על כניסה של אוהדים ואוהדות לאצטדיון בשל הכיתוב או האיור שעל חולצתם, גם אם זה מכעיס אותם או אחרים". מכתב זה לא גרם למשיבים לשנות מדרכם.

העתק מכתב האגודה לזכויות האזרח מיום 8.12.2025 מצורף כנספח 4.

15. על פי פרסום עיתונאי, ביום 15.12.2025 נערכה פגישה בין נציגי משטרת ישראל, התאחדות הכדורגל, מנהלת הליגות והפועל תל אביב. בפגישה זו – כך דווח – עמדה המשטרה על הנוהל.

16. נוכח דחיפות העניין והצורך להסדיר את השיבוש המושגי שחל אצל המשיבה ביחס לגבולות סמכות המשטרה עובר למשחק הצפוי להיערך בסוף השבוע הקרוב – וטרם יירשם עימות מיותר ותפגענה זכויות העותרים ואחרים – התבקשה עמדת המשיבה עד ליום זה, 17.12.2025.

17. עד למועד הגשת העתירה דן לא התקבלה כל התייחסות מטעם המשיבה לפנייה.

18. כידוע, "טיבה והיקפה של הדרישה למיצוי הליכים, וכך גם משך השהות הסבירה שיש ליתן למשיבים להשיב לפניות העותר, נגזרים מנסיבותיו הקונקרטיות של כל מקרה ומקרה" (ראו, בין רבים, בג"ץ 50338-11-25 **קצראוי נ' השר לביטחון לאומי** (25.11.2025)), ובמקרים שבהם העניין "רגיש ודחוף לפי מהותו, כך שעל הרשות המינהלית להשיב ללא דיחוי לפנייתו של הפרט", גם אם הרשות לא עשתה כן, "יהא זה מוצדק לפנות באופן מיידי לערכאות השיפוטיות" (בג"ץ 7505/10 **ראש מועצת הכפר חרבתא בני-חארת נ' המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית** (25.7.2011)).

19. כאמור, העותרים וגורמים נוספים הקדימו פנייה למשיבים (בנתון לסד הזמנים הקיים) – אך מענה לא התקבל. משכך, המשיבה צפויה להביא לפגיעה בזכויותיהם של העותרים ואלפים אחרים **כבר בסוף השבוע הקרוב**.

20. כמו כן וממילא, בימים האחרונים המשיבה עמדה על אכיפת מדיניותה פעם אחר פעם בשער בת רבים, על ידי דוברים מוסמכים. כך למשל, אמש (16.12.2025), ערב הגשת העתירה, ולאחר קבלת מכתב הח"מ, בראיון לערוץ 12, מסר ראש חטיבת הדוברות במשטרת ישראל, תנ"צ ליאור אבודרהם, כי:

בוקר: "אז תפסיקו עם החיפושים על החולצות?"

תשובה: "לא, כרגע אנחנו ממשיכים. עמדתנו היא שלא יכנסו חולצות כאלה למגרשי הספורט".

21. בראיון נוסף לחדשות 12 אמש (16.12.2025), הבהיר שוב נצ"מ אריה דורון, כי לא תתאפשר כניסה למגרש ללובשי החולצה האמורה.

22. משהמשיבה עומדת על מדיניותה – המנוגדת לדין – פעם אחר פעם ובאופן עקבי, עולה כי בכל מקרה, מוצתה האפשרות לשכנעה ומכאן שעל העניין להתברר בין כותלי בית המשפט הנכבד (ר' למשל בג"ץ 4934/08 **מלכית נ' ראש ממשלת ישראל** (25.6.2008)).

ד. העובדות הדרושות לעניין

1. מבוא

23. משחקי ספורט, ובפרט כדורגל, מעבר להיותם תחרות ספורטיבית או מקום לבילוי ופנאי רב גילאי, חברתי ומשפחתי, מהווים כוח תרבותי וחברתי משמעותי ובעלי יכולת לאחד קהילות, לעורר גאווה ולשקף זהויות חברתיות שונות. אצטדיון הכדורגל, הופך, לעיתים, ל"כיכר העיר", מקום בו אנשים מרקעים שונים חולקים חוויה משותפת סביב אהדה לקבוצה מסוימת. בשל מאפיינים אלו, מגרשי הספורט והכדורגל משמשים גם במה להבעת עמדות פוליטיות, חברתיות ואחרות בנושאים שונים.

24. גם בישראל, מגרש הכדורגל משמש לעיתים להבעת תמיכה או מחאה בנושאים מסוימים. זהו מרחב לגיטימי להבעת מחאה ולתמיכה במאבקים שונים. כך היה מזה שנים רבות, כך נוהג כעת, וכך יהיה גם בעתיד.

25. יצוין, ועתירה זו אינה המקום להרחיב בכך, כי לאורך השנים – וגם בימים האחרונים ממש – משטרת ישראל לא אסרה, ככלל, על כניסת אוהדים לאצטדיונים גם כאשר אלה השמיעו ביטויים קשים, מקוממים או פוגעניים אחרים נגד קבוצות יריבות, שופטים, הנהלות מועדונים או גורמים ציבוריים שונים.

26. מעת לעת, מתמקדת מחאת אוהדים במשטרת ישראל. למותר לציין, כי כמו כל גוף אחר, גם משטרת ישראל אינה חסינה מביקורת. מותר לבקר אותה ומותר למחות נגדה. כבר נפסק כי מחאה כאמור – גם כאשר אין מסכימים עם תוכנה או סגנונה – היא מותרת.

2. הרקע הרלוונטי בתמצית

27. במשחקים האחרונים של קבוצת הפועל תל אביב, מנעה המשטרה **בעניין שבמדיניות** כניסה של אוהדים שלבשו חולצה עליה הכיתוב- ULTRAS HAPOEL – AGAINST THE SCUM ובמרכזה שלושה סמלים, ביניהם סמל המשטרה המופיע בתוך עיגול אדום עם קו אלכסוני אדום. למען הנוחות נביא שוב את צילום "חולצת המריבה"³:

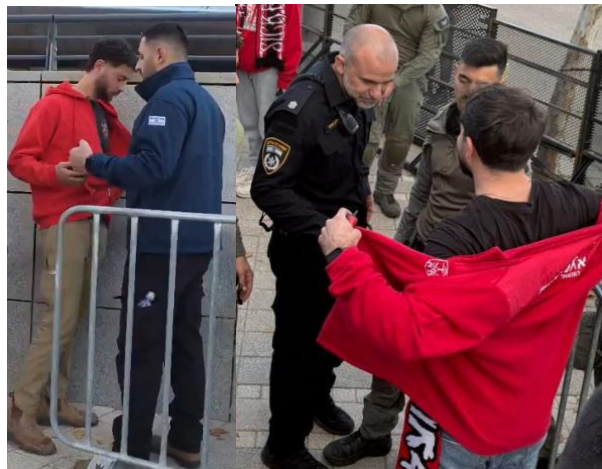
³ התמונה מתוך הקישור - <https://sport1.maariv.co.il/israeli-soccer/ligat-haal/article/1721767>

העתק הכתבה ממנה לקוחה התמונה מאתר "ספורט 1" מיום 15.12.2025 מצ"ב כנספח 5

28. לפי כתבות שונות, תצלומים, סרטונים ועדויות של אוהדים (הנתמכות בתצהירים המצורפים לעתירה דנא), אוהדים שהגיעו למשחק ביום 6.1.2025 נגד הפועל פתח תקווה שהתקיים באצטדיון בלומפילד התבקשו על ידי שוטרים שהיו במקום להראות את חולצותיהם ומנעו מהלובשים את החולצה האמורה כניסה.

29. אוהדים שהגיעו למשחק כשהם לובשים שכבת ביגוד נוספת מעל החולצה האמורה, התבקשו להסירה ולהראות את החולצה שלובשים כדי לוודא שאינם לובשים את החולצה ה"אסורה"⁴:

העתק פרסום התמונה מרשת "X" מיום 13.12.2025 מצ"ב כנספח 6

העתק פרסום הסרטון מרשת "X" מיום 13.12.2025 מצ"ב כנספח 7

30. הנה, משטרת ישראל החליטה כי היא מונעת מאזרחים שומרי חוק מחאה לגיטימית, תוך פגיעה מובהקת וקשה בחופש הביטוי.

⁴ קישור לתמונה - <https://x.com/JoshBreiner/status/1999912917031100597/photo/1> ולצילום מתוך הסרטון: <https://x.com/shaulig/status/1999846588168999253>

31. עותר 1, מר נטע ירון, אוהד שהגיע למשחק ביום 6.12.2025 עם החולצה ה"אסורה", עוכב בכניסה על ידי השוטר אבירם קאו. השיחה ביניהם צולמה והוקלטה. אלה היו חילופי הדברים:

שוטר: עם החולצה הזו אי אפשר להכנס

[...]

ירון: למה לא?

שוטר: החלטה שהחולצה הזו מסיתה נגד המשטרה...

ירון: רגע, למה? למה היא מסיתה?

שוטר: מי שהיה צריך לקחת החלטה לקח. ביקש מהנהלת הפועל והאוהדים לא להגיע עם חולצה שמסיתה נגד המשטרה. אתה יכול להיכנס עם כל חולצה שאתה רוצה, בבקשה, השער פתוח. אני מבקש ממך בכל לשון של בקשה עם החולצה הזו – לא להיכנס".

הקלטת השיחה והסרטון מצ"ב בקישור כנספח 8

32. ניכר, אפוא, כי מדובר בעמדה עקרונית של משטרת ישראל.

33. אם ביום 6.12.2025 עוד דובר במספר אירועים נקודתיים, במשחק הקבוצה האחרון, ביום 13.12.2025, התופעה התרחבה.

34. במשחק הבא, ביום 13.12.2025, ניסה עותר 2, מר עומר לנדאו, להיכנס לאצטדיון בנתניה למשחק בין הפועל תל אביב לבין קריית שמונה, כאשר הוא לובש שכבה עליונה מעל החולצה ה"אסורה". המאבטח במקום הורה לו להסיר את השכבה העליונה ומסר לו שאינו יכול להיכנס עם החולצה המדוברת. מר לנדאו להיכנס לאצטדיון משתי כניסות נוספות, וגם שם נמנעה כניסתו נוכח החולצה שלבש.

35. לבסוף, במטרה להיכנס, החליט מר לנדאו להסיר את החולצה, ושב לכניסה כשהיא בכיסו. אז ביקש ממנו שוטר להתלוות אליו לאוהל בידוק של המשטרה. רק לאחר חווית בידוק משפילה, ולאחר שהשוטר במקום וידא כי מר לנדאו לא לובש את החולצה האמורה (שכן זו הייתה בכיסו), הותר לו להיכנס למקום.

36. עותר 3, מר אסף כליפה, הגיע למשחק הקבוצה ביום 13.12.2025 כאשר אינו לובש את החולצה ה"אסורה". הוא התבקש על ידי אדם לא מזוהה להסיר את שכבת הביגוד העליונה כדי "לוודא" זאת. כאשר ביקש מהאדם האמור להזדהות (שכן הלה לא לבש מדי שוטר או סממן מזהה של שיטור, אך היה על גופו מכשיר קשר), האחרון סירב לכך.

העתק תמונת האדם שסירב להזדהות מצ"ב כנספח 9

37. לאחר ויכוח, הגיע למקום השוטר שמעון ברדה, שהזדהה בפני מר כליפה. אז, לאחר שמר כליפה נדרש להציג להם את חולצתו (שמתחת לשכבת הביגוד העליונה), ולאחר החוויה המשפילה שכבר, הותרה כניסתו.

38. עותר 4, מר יהב מישקובסקי, הגיע למשחק הקבוצה ביום 13.12.2025, כאשר הוא לובש שכבה עליונה מעל החולצה ה"אסורה". אז, התבקש על ידי איש שיטור להציג לו את החולצה אותה הוא

לובש ונמנעה ממנו כניסה בשל החולצה. בניסיון להיכנס לאצטדיון, יצא החולצה, הסיר את החולצה ושם אותה בתיק שנשא עמו. אלא שגם כששב לכניסה, נמנעה כניסתו בשל החולצה שהייתה בתיק.

39. לבסוף ולאחר שלא נותרה לו ברירה אחרת, לאחר החוויה המשפילה שעבר, הוא שב לרכבו, שחנה במרחק מה מהאצטדיון, והשאיר שם את החולצה ה"אסורה". כששב, בלי החולצה, הותר לו להיכנס.

40. אלו הן רק דוגמאות ספורות.

41. משטרת ישראל גיבשה לעצמה מדיניות, שאותה היא מיישמת במשחקה האחרונים של הפועל תל אביב – ושעל פי הצהרתה שלה בכוונתה להמשיך ליישם גם ביום שבת הקרוב – שלפיה היא יכולה למנוע כניסה של אזרחים שומרי חוק למשחק כדורגל, מחמת לבישת חולצה שיש בה ממד ביקורתי כלפי המשטרה.

42. מדובר בפעולה המבוצעת ללא סמכות על פי דין היא משפילה ומבזה. היא פוגעת בחופש הביטוי ובחופש המחאה. היא פוגעת בקניינו של מי שמבקש לצפות במשחק כדורגל ורכש לשם כך כרטיס כדן. והכל, מבלי שקיימת אינדיקציה כלשהי, ולו ראשונית, להפרת חוק כלשהי, לא כל שכן למעשי אלימות או גזענות.

43. כפי שצוין קודם לכן, האיסור על כניסה עם החולצות האמורות הוא עניין שבמדיניות. הדברים ניכרים וברורים.

44. ראשית, הם עולים מההתנהלות העקבית המתוארת קודם לכן.

45. שנית, הדברים בוטאו בהרחבה באמצעי התקשורת, פעם אחר פעם.

45.1. כך, בתגובה רשמית ביחס לאירועים מיום 6.12.2025⁵ מסרה משטרת ישראל כדלקמן:

"[...] הגיעו קומץ אוהדים עם חולצות ועליהן הדפס בוטה בגנות משטרת ישראל וקבוצה יריבה אחרת. פעולת המשטרה הינה עפ"י דין, ובסמכות המשטרה למנוע כניסה במידה ועולה חשש ממשי להפרת הסדר בכדי למנוע פגיעה בנפש וברכוש [...]"

העתק פרסום הודעת הדוברות המלאה באתר "ספורט 5" מיום 6.12.2025 מצ"ב כנספח 10

45.2. ובהודעת דוברות המשטרה מיום 13.12.2025:

"[...] סמוך למועד המשחק, ועל אף שהודענו באופן ברור בהודעות מקדימות כי הסדרנים והמאבטחים ימנעו הכנסת אמצעים המבטאים שיה אלים, בחרו קומץ אוהדים להגיע עם חולצות ועליהן הדפס בוטה בגנות משטרת ישראל וקבוצה יריבה אחרת ולפיכך הם נדרשו בהתאם לסעיפים 12 ו-14(8), שקבע המחוקק בחוק הספורט, למנוע הכנסתם ולהסירם".

העתק פרסום הודעת הדוברות המלאה באתר "X" מיום 13.12.2025 מצ"ב כנספח 11

⁵ <https://www.sport5.co.il/articles.aspx?FolderID=64&docID=527005>

45.3. ובראיון לתוכנית "5 באוויר", ביום 15.12.2025, מסר דובר מחוז תל אביב במשטרת ישראל, שחר גמזו, בין היתר, כך:

"[...] **חבל על הכסף של מי שהשקיע על החולצות. לא נאפשר להיכנס איתה, לא נאפשר הפרת סדר, לא נאפשר פרובוקציות ובטח ובטח לא לירוק בפרצוף של השוטרים.** אם אתם חושבים שבשם חופש הביטוי אפשר לבזות, אפשר לשסות ואפשר להתנהג בצורה כזאת שמפרה את הסדר – אנחנו התבלבלנו. המשטרה אוכפת חוק ואנחנו אמונים על החוק. אנחנו פועלים על פי סמכות בדין בחוק הספורט. יש למפקד שיקול דעת ברגע שהוא יודע שיש חשש להפרת סדר ופרובוקציה בתוך האצטדיון, יש לו סמכות מלאה להרחיק אוהד כזה. בן אדם שנכנס עם חולצה כזאת שרשום עליה חלאת אדם ויש עליה סמל משטרה, שיעמוד שם אוהד מהקבוצה השנייה או אפילו הפועל ת"א, שאח שלו נהרג ב-7 באוקטובר והוא רואה חולצה כזאת, תגיד לי מה התחושות שלו באותו רגע? זה לא יכול להוציא מישהו מהכלים [...] אני ער לביקורת שעולה בתקשורת, אבל **מי שיגיע עם חולצות כדי לעורר פרובוקציה לא ייכנס** [...]"

העתק הכתבה מאתר "ספורט 5" מיום 15.12.2025 מצ"ב כנספח 12⁶

46. על פי פרסום עיתונאי, ביום 15.12.2025 נערכה פגישה בין נציגי משטרת ישראל, התאחדות הכדורגל, מנהלת הליגות והפועל תל אביב. בפגישה זו – כך דווח – לא הגיעו הצדדים להסכמות.

47. ביום 15.12.2025, כמפורט קודם לכן, נשלח מכתב מטעם הח"מ אל בכירים במשטרת ישראל. למכתב זה לא התקבלה תגובה. מאז לא דווח כי המשטרה חזרה בה מההודעות הרשמיות שפרסמה קודם לכן, כמפורט לעיל.

48. ביום 16.12.2025, בראיון בחדשות 12, מסר דובר המשטרה בראיון לאלמוג בוקר, בין היתר, כך:

בוקר: "אז תפסיקו עם החיפוש על החולצות?"
תשובה: "לא, כרגע אנחנו ממשיכים. עמדתנו היא שלא יכנסו חולצות כאלה למגרשי הספורט".

49. יצוין כי על פי פרסומים, בכוונת אוהדי מועדון הפועל תל אביב לעמוד על זכותם הלגיטימית והבסיסית לחופש הביטוי, ואלפים מהם מתכוונים להגיע למשחק הקרוב – ביום שבת, 20.12.2025, ולמשחקים הבאים, לבושים על פי רצונם, כפי שמתיר להם הדין⁷.

העתק הכתבה בעניינים אלו באתר "one" מיום 15.12.2025 מצ"ב כנספח 13⁸.

⁶ "חבל על הכסף, אף אחד לא ייכנס עם החולצה" – ערוץ הספורט

⁷ <https://www.one.co.il/Article/509006.html?ref=rss>

⁸ <https://www.one.co.il/Article/25-26/1,1,5,0/509037.html?ref=hp>

ה. הפרק המשפטי

1. הזכות לחופש הביטוי, היקפה וגדרה

50. על חשיבותו ומרכזיותו של חופש הביטוי במדינה דמוקרטית נדמה כי אין צורך להכביר במילים. חופש הביטוי מהווה אחד מאבני היסוד של הדמוקרטיה הישראלית ומאז חקיקת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, הוא מוכר גם כזכות חוקתית. סיכם את הדברים כב' הנשיא (בדימוס) ברק בבג"ץ 2557/05 **מטה הרוב נגד משטרת ישראל**, פ"ד סב(1) 200, פס' 11 (2006):

"חירות הביטוי היא 'ציפור נפשה' של הדמוקרטיה – זכות יסוד שהיא גם עקרון-על בכל משטר דמוקרטי [...]. חופש הביטוי נמנה עם חירויות היסוד של האדם בישראל. ניצב הוא בנדבך העליון של זכויות היסוד, שהרי, 'בלא דמוקרטיה אין חופש ביטוי, ובלי חופש ביטוי אין דמוקרטיה' [...]. זכות ההפגנה והתהלכה היא מרכיב בלתי נפרד מהזכות לחופש ביטוי. היא מהווה מכשיר מרכזי להבעת דעות, ולהעלאת סוגיות חברתיות על סדר היום הציבורי".

51. כידוע, אחד הטעמים המרכזיים להגנה הרחבה הניתנת לחופש הביטוי נעוץ בתרומתו להגשמתו העצמית של האדם ולמימוש האוטונומיה האישית שלו. חופש הביטוי מאפשר לאדם לעצב את זהותו, לגבש עמדותיו ולהגדיר את עצמו כיצור חופשי וביקורתי, ועל כן הוא נתפס כחלק אינהרנטי מכבוד האדם. מעבר לחופש הביטוי האיש, חופש הביטוי ממלא תפקיד ציבורי מרכזי: הוא מהווה תנאי לקיומו של שיח פתוח, מאפשר ביקורת ופיקוח אקטיביים על רשויות השלטון, ומבטיח את מימושו של עקרון שלטון העם (ראו בבג"ץ 5239/11 **אבנרי נ' הכנסת** (15.4.2015); ע"א 8345/08 **בן נתן נ' בכרי** (27.7.2011); ע"א 10281/03 **קורן נ' ארגוב** (12.12.2006)).

52. זכות חוקתית הניצבת בנדבך העליון של זכויות היסוד, חופש הביטוי משתרע על כל צורה של הבעת רעיון או מסר – בין אם מדובר בביטוי מילולי, ובין אם מדובר בביטוי חזותי או סמלי, כגון לבוש, הנפת שלטים או התנהגות מחאתית. לעניין זה ראו את הדברים שנאמרו בבג"ץ 4804/94 **חברת סטיישן פילם בע"מ נ' המועצה לביקורת סרטים**, פ"ד נ(5) 661, פס' 10 לפסק דינו של כב' הנשיא (בדימוס) ברק (1997):

"[...] חופש הביטוי, זכות חוקתית, משתרע על כל ביטוי. 'ביטוי' בהקשר זה הוא כל פעילות המבקשת להעביר מסר או מובן והוא משתרע על כל ביטוי פוליטי, ספרותי או מסחרי. הביטוי יכול שיהא במילים או בהתנהגות (סמלית או אחרת). לעניין היקפו של חופש הביטוי, אין בודקים אם הביטוי הוא אמת או שקר; אין בודקים את תוכנו; אין בודקים את תוצאותיו. 'חופש הביטוי משתרע על כל ביטויף יהא תוכנו אשר יהא, ויהא אופן הבעתו אשר יהא' [...]."

53. אחת מתכליותיו החשובות של חופש הביטוי היא השימוש בו כאפיק להבעת תרעומת ומחאה. פסיקתו של בית המשפט נכבד זה הדגישה כי מתן אפשרות לפרסם ולהתבטא, אף אם בצורה קיצונית ומכעיסה, עדיף במקרים רבים על השתקה ודיכוי שעלולים להביא בסופו של דבר להתפרצות אלימה. בהקשר זה צוין כי "הביטוי הוא שסתום רב עוצמה העוצר בעד האלימות הפיזית מלהתפרץ" (רע"א 10520/03 **בן גביר נ' דנקנר**, פס' 17 לפסק דינו של השופט (בתוארו אז) ריבלין (12.11.2006)) וכי "הקיטור החברתי מוצא ביטוי במסלול השקט של הביטוי, ולא במסלול האלים של המעשים" (בג"ץ 399/85 **כהנא נ' הועד המנהל של רשות השידור**, פ"ד מא(3) 255, 276 (1987)).

דברים אלו, שנאמרו בהקשרים הנוגעים בעיקרם לספירה הציבורית ולמישור היחסים של הפרט מול השלטון, יפים גם להקשר שבו עסקין.

54. מכאן נגזרת המסקנה כי חופש הביטוי אינו חולש רק על ביטויים "נעימים לאוזן", אשר מטבעם אינם זקוקים להגנה, אלא חולש ככלל גם על ביטויים קשים לשמיעה ולקריאה, בוטים ושיכול שיעוררו תחושות שליליות בקרב חלקים מן הציבור (ע"א 1770/21 **חצרוני נ' Facebook Ireland Limited** (14.12.2022); בג"ץ 3139/24 **נוי נ' מפכ"ל המשטרה** (25.8.2024)). כך למשל, בעע"מ 1798/20 **עמותת פורום המזרח התיכון ישראל נ' עיריית תל אביב-יפו** (7.1.2021) (להלן: **פרשת עמותת פורום**), עתרה העמותה נגד החלטת ראש עיריית תל אביב להסיר 4 שלטי חוצות בהם נראו נשיא הרשות הפלשתינית וראש הלשכה המדינית של תנועת חמאס, כשהם כורעים על ברכיהם, עיניהם מכוסות וידיהם מביעות כניעה. אחד מהם מחזיק דגל לבן בין ידי. ברקע התמונה, נראה אזור זרוע הרס ומסוקים מרחפים ממעל לו. על השלטים נכתב: "שלום עושים רק עם אויבים מובסים". לטענת ראש העיר, שלטים אלו פגעו ברגשות הציבור.

55. על אף שעתירה זו נדחתה לבסוף בשל היותה תאורטית, קבע כב' השופט שטיין בפס' 6 לפרשת **עמותת פורום כי** :

"במבט הצופה את פני העתיד, הנני מקווה שראש העירייה ישקול מחדש את עמדתו ביחס לשלט בלב פתוח ובנפש חפצה – זאת, לנוכח הקשיים שעמדה זו מעוררת. לכל אזור בישראל נתונה זכות מלאה להביע ולפרסם דברים ככל העולה על רוחו, כל אימת שדבריו אינם מהווים עבירה פלילית, דוגמת הסתה לגזענות או לאלימות, עוולת נזיקין דוגמת לשון הרע או פגיעה בפרטיות, או כפי שצוין על ידי חברי, השופט סולברג, 'פרסום פוגעני המזעזע את אמות הספים של הסובלנות ההדדית'. עיקרה של זכות זו הוא 'חירותו של אדם לומר בפומבי, ללא מורא, דברים קשים ושנויים במחלוקת שאינם ערבים לאוזן, ואף דברים שאינם מקובלים על כלל הבריות ושיש בהם כדי לקומם, להעליב ולעורר כעס. החירות להגיד דברים כאלה מבלי להיענש היא לב-לבו של חופש הביטוי כזכות יסוד חוקתית. חביבי הרוב, גיבורי התרבות למיניהם, וכל שאר אומרי ההן, אשר אומרים דברים הנחשבים לינכונים ואשר קולעים – על פי רוב, אם לא תמיד – לטעם הבריות שסובבים אותם, אינם זקוקים להגנה חוקתית מיוחדת [...] מי שזקוק להגנה חוקתית מיוחדת הם לא אומרי ההן, אלא אומרי הלאו: אלה שנוהגים לומר דברים 'חריגים', 'מסוכנים', מקוממים, מעליבים, צורמים ומכעיסים – עד כדי היותם מעוררי סלידה – בקרב חלקו הארי של הציבור' [...]

עם כל ההבנה לליבם של אלו שרואים בשלט של המערערת דחיית רעיון השלום והבעת אהדה לאלימות ולמלחמה, המנוגדות לטעם הטוב, שומה על כולנו לזכור כי '**חופש הביטוי לא נגזר מ'דיני הטעם הטוב' אלא מדיני החוקה אשר מעניקים לו הגנה מפני איסוריהם ועונשיהם של בעלי שררה** [...] הפעלת סמכות כאמור תוצדק רק במקרים קיצוניים ביותר בהם מדובר בפרסום פוגעני באופן המזעזע את אמות הספים של הסובלנות ההדדית'".

56. הגנה זו מתעצמת כאשר מדובר בביטוי פוליטי, ובכלל זה מחאה נגד רשויות המדינה ואנשי ציבור. כך, בעע"מ 1775/20 **התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' עיריית ירושלים** (24.9.2020) נקבע כי הביטוי הפוליטי מצוי בגרעין הקשה של הזכות, ומכאן שהוא זוכה בהגנה רחבה במיוחד.

57. על רקע זה ברי כי לבוש בעל כיתוב מחאתי או הצגת שלט במרחב הציבורי הם מימוש מובהק של חופש הביטוי, ובפרט כאשר מדובר בביטוי פוליטי. וכך פסק בעניין זה כב' השופט סולברג בפס' 19 לפסק דינו בפרשת **עמותת פורום** :

"בית משפט זה קבע פעם אחר פעם, כי על דרך הכלל, ידה של הזכות לחופש ביטוי פוליטי, תגבר על הפגיעה הצפויה ברגשות הציבור [...] **הנחת המוצא היא, כי עמידותה וחוסנה של החברה הישראלית – איתנים די הצורך. יש לקוות, גם להניח, כי לא יזועו קירות הבית נוכח ביטויים כאלה ואחרים שנשמעים מפי בניו ובנותיו, גם אם יהיו אלה ביטויים קשים, נוקבים, מקוממים ואף פוגעניים.** נקודת האיזון החוקתית, הוצבה אפוא במקום שבו 'נחצה סף הסיבולת של החברה הדמוקרטית' [...] **הנה כי כן, אמת המידה היא ברף גבוה, מחמירה, נחושה לספק הגנה אפקטיבית לזכות היסוד של חופש הביטוי הפוליטי, גם במקרים שהביטוי צורם לאוזן וקשה לעיכול.**"

58. הפסיקה חזרה והבהירה כי חופש הביטוי אינו זכות מוחלטת, ויש לאזנה מול זכויות יסוד אחרות או אינטרסים ציבוריים כבדי משקל כגון מניעת הסתה לאלימות, ביטחון, כבוד האדם ושמירה על שלום או הסדר הציבורי. יחד עם זאת, הכלל הידוע והמחמיר שנקבע מימים ימימה בבג"ץ 73/53 **קול העם נ' שר הפנים**, פ"ד ז 871 (1953), **מורה כי אין מגבילים את חופש הביטוי אלא כאשר הפגיעה הצפויה באינטרס המוגן העומד על הפרק (שלום הציבור, הסדר הציבורי או אינטרס אחר) תהיה "בוודאות קרובה", קשה וממשית** (ראו גם בג"ץ 953/89 **אינדור נ' ראש עיריית ירושלים**, פ"ד מה(4) 683, 689 (1991); בג"ץ 6536/17 **התנועה למען איכות השלטון בישראל נ' משטרת ישראל**, פס' 19 לפסק דינה של השופטת (כתוארה דאז) חיות (8.10.2017)).

59. מכלול פסיקות אלו יוצר מסגרת עקרונית ברורה: ביטוי חזותי או סמלי – לרבות לבוש או שלט – מוגן כנקודת מוצא במסגרת חופש הביטוי, בפרט כאשר מדובר בביטוי פוליטי. הגבלתו אפשרית רק בנסיבות חריגות, כאשר מתקיימת סכנה ודאית, חמורה וממשית לפגיעה באינטרסים מוגנים (ורק לאחר עמידה קפדנית במבחני המידתיות). כל פגיעה שאינה עומדת ברף זה היא פגיעה בלתי חוקתית בחופש הביטוי.

2ה. חוק איסור אלימות בספורט אינו מסמיך את המשטרה לאיסור כניסת אוהד הלובר את החולצה המדוברת

60. תופעת האלימות באירועי ספורט, בישראל ובעולם, מוכרת זה מכבר. ברי כי העותרים מגנים, ככל אזרח שומר חוק, התפרצויות אלימות או גזעניות מצד צופים ואוהדים. תופעות אלו חותרות תחת עצם האפשרות לקיים אירועי ספורט במרחב ציבורי בטוח, ופוגעות פגיעה ממשית בערכים שהספורט נועד לגלם (ראו גם ע"פ 5972/12 **פינטו נ' מדינת ישראל** (11.3.2013)).

61. כתגובת נגד לתופעה, הוקמה ועדה פרלמנטרית לחקר העניין, שהמלצותיה מצאו ביטוי בדברי חקיקה שונים. שהחשוב לעניינינו הוא חוק איסור אלימות בספורט, התשס"ח-2008 (להלן: **חוק איסור אלימות בספורט או החוק**). כפי שצוין בדבר ההסבר לחוק:

"בשנת התשס"ב ובשנת התשס"ה תוקן חוק הבטיחות במקומות ציבוריים, התשכ"ג-1962 (להלן – חוק הבטיחות) בהתבסס על המלצותיה של ועדת החקירה הפרלמנטרית בנושא

האלימות בספורט והערות משרדי הממשלה הנוגעים בדבר. התיקונים נעשו בעקבות מקרים חוזרים ונשנים של ביטוי אלימות וגזענות במגרשי הספורט ובהקשר של אירועי ספורט. התיקונים שנעשו בחוק האמור חלים על ענפי הכדורגל והכדורסל בלבד. לשם התמודדות עם תופעה קשה זו, מוצע בהצעת החוק המתפרסמת בזה לקבוע בחוק נפרד הוראות לטיפול בנושא האלימות בספורט, הלכות מחוק הבטיחות, בהרחבת תחולתן לכלל ענפי הספורט, וכן לקבוע הוראות נוספות, שתכליתן הגברת האכיפה וסיוע במיגור התופעה האמורה. ההוראות שמוצע להעבירן מחוק הבטיחות לחוק המוצע מובאות בנספח.⁹

62. עיון בדברי ההסבר לחוק איסור אלימות בספורט, כמו גם בנוסחו, מלמד כי תכליתו **מתן מענה ממוקד לתופעות קונקרטיות של אלימות פיזית ואלימות מילולית מסיתה, אשר נשקף מהן סיכון ממשי לשלום הציבור ולסדר הציבורי**. לשם כך, בחר המחוקק לאמץ מערך משולב של כלים – הוראות עונשין בצד סמכויות מניעתיות ואסדרתיות – שנועדו למנוע את התממשות הסיכון בטרם יתממש בפועל, בבחינת מניעת הרע בטרם יארע (ראו: בש"פ 7317/15 **קדוש נ' מדינת ישראל**, פס' 31-29 לפסק דינה של כב' השופטת ברק-ארז (7.2.2016)).

63. כך למשל, סעיף 15 לחוק קובע כי "המתבטא התבטאות גזענית במהלך אירוע ספורט", ובכלל זה, "קריאה של מילים, צלילים או נהמות, וכן התבטאות חזותית, על ידי אדם, לבדו, יחד עם אחר או במקהלה, שיש בהם משום איום, השפלה, ביזוי, גילוי איבה, עוינות, אלימות או גרימת מדנים כלפי אדם, ציבור או חלקים של האוכלוסייה, והכל בשל נטייה מינית, צבע או השתייכות לגזע, לדת או למוצא לאומי-אתני", דינו – מאסר שנתיים.

64. סעיף 12(א) לחוק קובע כי:

"(א) כדי להבטיח את הסדר הציבורי באירוע ספורט מוסמך שוטר, נוסף על סמכויותיו על פי כל דין, **לתת הוראות לכל אדם המפריע לסדר הציבורי או מתנהג באופן אלימים, או לכל אדם שיש לשוטר חשד לגביו שיפריע לסדר הציבורי או שיתנהג באופן אלימים במקום שבו מתקיים אירוע ספורט**, לרבות במקום הכניסה אליו, במקום היציאה ממנו או סמוך לאותו מקום, ואותו אדם חייב להישמע להוראות אלה".

65. סעיף 17 לחוק עניינו הרחקת אוהדים הנוקטים באלימות ובגזענות מהמגרשים. כפי שקובע הסעיף, ניתן להוציא צו הרחקה ממגרשי הספורט לפלוני, אם:

"(1) **האדם התנהג באופן אלימים או תוך הפרת הסדר הציבורי באירוע ספורט**, או שקיים לגביו חשד סביר שעבר עבירה הקשורה לספורט, או לא ציית להוראות שוטר או סדרן לאירועי ספורט;

(2) **התנהגותו של האדם במהלך אירוע ספורט נותנת בסיס סביר לחשש כי הוא עלול להתנהג בעתיד באופן אלימים או תוך הפרת הסדר הציבורי באירוע ספורט או להתבטא התבטאות גזענית**".

66. קרי, עניינו של סעיף 17 לחוק לא רק בהרחקה של אוהד שנקט באלימות בפועל, כי אם גם במניעת אפשרות להתנהגות אלימה או התבטאות גזענית על ידי מי שמעשיו מגבשים בסיס סביר לחשש כי הוא עלול לעשות כן בעתיד.

⁹ דברי ההסבר להצעת חוק איסור אלימות בספורט, התשס"ח-2008, ה"ח 224, 266.

67. עולה מן המקובץ כי תכליתו של חוק איסור אלימות בספורט ממוקדת: מתן מענה לתופעות קונקרטיות של אלימות פיזית, הסתה לאלימות והתבטאויות גזעניות, שנשקף מהן סיכון ממשי ומוחשי לשלום הציבור ולסדר הציבורי.

68. בהתאם לכך, גם הפסיקה הדגישה כי יש לפרש את הוראות החוק – ובפרט את הסמכויות המניעתיות שבו – באופן העולה בקנה אחד עם תכליתו ועם מעמדו החוקתי של חופש הביטוי.

69. כך, למשל, בעמ"י (מחוזי ירושלים) 49996-07-15 **פלוני, קטין נ' מדינת ישראל** (9.10.2015), נקבע כי עצם הימצאותו של אדם במגרש כחלק מקבוצת אוהדים אינה מצדיקה הרחקה, וכי נדרש בסיס סביר לחשש שהתנהגותו עלולה להוביל לאלימות או להפרת הסדר הציבורי באירוע ספורט. כמו כן, נקבע כי לא ניתן לומר שקיים בסיס סביר לחשש שאותו אדם עלול "להתבטא התבטאות גזענית" בהיעדר ממצא עובדתי כי קללות שקילל את אוהדי הקבוצה היריבה היו גזעניות דווקא.

70. בעניין ב"ש (י-ם) 5457/03 **מדינת ישראל נ' פלוני** (16.12.2003) נדונו בקשות להרחקת אוהדים מאצטדיון "טדי" בשל קללות במהלך משחק כדורגל. בית המשפט עמד על תכלית החקיקה וקבע כי **מטרתה היא למנוע כניסתם של מי שהוכיחו כי הם מהווים סכנה לשלום הציבור באירועי ספורט, ולא להעניש או להרתיע בדרך קולקטיבית**. נקבע כי מדובר בסמכות מניעתית הפוגעת בחירות, ועל כן **יש לפרשה בצמצום** ותוך החלה, ולו בדרך פרשנית, של עקרונות פסקת ההגבלה והאיזונים המוכרים מן הדין הכללי. בהתאם להלכה זו הודגש כי הרחבה או פגיעה בזכויות אינה יכולה להיעשות כאמצעי הרתעתי כללי או כתגובה לאי-נוחות של הרשות, אלא רק מקום שבו קיים קשר ברור בין ההתנהגות לבין סכנה ממשית.

71. בעמ"י (מחוזי י-ם) 18288-05-13 **מדינת ישראל נ' אלפסי** (13.5.2013), נדחה ערעור על דחיית בקשת המדינה להוציא צווי הרחקה למספר אוהדים בהתאם להוראות סעיפים 17 ו-18 לחוק איסור אלימות בספורט, בעקבות התבטאויותיהם בדרכם למשחק כדורגל. בית המשפט מחוזי דחה את הערר וקבע כי (פס' 21):

"המעט שניתן לומר על ההתבטאויות המיוחסות למשיבים הוא, שמדובר בהתבטאויות מקוממות. זה המעט שניתן לומר, ואסתפק במעט. בסיפא של המסמך אותו הגישה העוררת נטען, כי על הרשויות הנוגעות בדבר להתמודד עם 'האלימות הגואה במגרשי הכדורגל ומגפת השנאה והגזענות שפשה בקרב חלק מאוהדי הכדורגל'. לכך אני כמובן מסכים. **אלא שהשאלה הניצבת בפני בית המשפט במקרה שלפנינו אינה שאלה ערכית בדבר טיב ההתבטאויות של המשיבים, אלא שאלה משפטית בדבר היקף הסמכויות שהוענקו לבית המשפט לשם הוצאת צווי הרחקה או הגבלה**. עיון בחוק מעלה, כי הוא קובע מספר חלופות אשר בהתקיים הנסיבות הקבועות בכל אחת מהן, מוסמך בית המשפט להוציא צווי הרחקה או הגבלה. העוררת בחרה בחלופה שעניינה בחשד כי המשיבים עברו 'עבירה הקשורה לספורט'. מהטעמים עליהם עמדתי הגעתי לכלל מסקנה שלא התקיימו תנאי חלופה זו שכן לא עלה בידי העוררת להראות כי המשיבים עברו עבירה פלילית כלשהי, ועל כן לא עלה בידי העוררת להראות כי המשיבים עברו 'עבירה הקשורה לספורט'. בהעדר עבירה פלילית – נשמט הבסיס לחלופה בה בחרה העוררת ללכת, ולא התקיימו התנאים הקבועים בחוק למתן הצווים שהתבקשו. לנוכח כל האמור אני שותף לדעת בית המשפט קמא ולפיה בית המשפט לא היה מוסמך לתת את הצווים שהתבקש. בנסיבות אלה, אני מחליט לדחות את הערר".

72. מהו אפוא הקו המבחין בין ביטוי אסור לבין ביטוי לגיטימי, מכעיס ככל שיהא? במספר פסקי הדין הפסיקה הבהירה כי קריאות כגון "מוות לערבים", "מוחמד מת" וביטויים דומים, הנאמרים בהקשר טעון ובזיקה ישירה לקבוצה, לציבור ולזהות לאומית-אתנית (ראו מ"י 5739-12-10 **מדינת ישראל נ' לוי** (21.12.2010); רע"פ 1252/06 **טחן נ' מדינת ישראל** (23.4.2006), אינן חוסות תחת הגנת חופש הביטוי. והדברים ברורים מאליהם.

73. כלומר, כאשר הביטוי חוצה את הרף הלגיטימי של הבעת דעה והופך להתבטאות גזענית או כולל הסתה לאלימות – דהיינו ביטוי שיש בו כדי לשלהב יצרים, ללבות עוינות וליצור סכנה ממשית ומוחשית להפרת הסדר הציבורי – קמה לרשויות האכיפה סמכות להתערב. אין למשטרה סמכות גורפת להתערבות או למניעת ביטויים שאינם חוצים קו זה.

74. הנה, אין לראות בחוק מסגרת כללית המאפשרת לצקת לתוכה כל חולצה או ביטוי שאינם נוחים לרשויות, או לשמש בסיס למניעה גורפת של הבעת דעה, מחאה או ביקורת במגרשי ספורט. בתי המשפט חזרו וקבעו כי יש לפרש את הוראות החוק באופן מצומצם בהתאם לתכליתו המוגדרת, וכי הפעלת סמכויות מכוחו מחייבת קיומו של בסיס עובדתי קונקרטי לחשש ממשי לאלימות, להתבטאות גזענית אסורה או להפרה צפויה של הסדר הציבורי.

75. כאמור לעיל, בהודעת דוברות המשטרה מיום 13.12.2025 נמסר, בין היתר, כך:

"... סמוך למועד המשחק, ועל אף שהודענו באופן ברור בהודעות מקדימות כי הסדרנים והמאבטחים ימנעו הכנסת אמצעים המבטאים שיח אליס, בחרו קומץ אוהדים להגיע עם חולצות ועליהן הדפס בוטה בגנות משטרת ישראל וקבוצה יריבה אחרת ולפיכך הם נדרשו **בהתאם לסעיפים 12 ו-14(8) שקבע המחוקק בחוק הספורט, למנוע הכנסתם ולהסירם**..."¹⁰

76. נזכיר שוב כי סעיף 12 לחוק איסור אלימות בספורט קובע כי:

"(א) כדי להבטיח את הסדר הציבורי באירוע ספורט מוסמך שוטר, נוסף על סמכויותיו על פי כל דין, **לתת הוראות לכל אדם המפריע לסדר הציבורי או מתנהג באופן אליס, או לכל אדם שיש לשוטר חשד לגביו שיפריע לסדר הציבורי או שיתנהג באופן אליס במקום שבו מתקיים אירוע ספורט**, לרבות במקום הכניסה אליו, במקום היציאה ממנו או סמוך לאותו מקום, ואותו אדם חייב להישמע להוראות אלה.

(ב) לא נשמע אדם להוראות שנתן לו שוטר לפי הוראות סעיף קטן (א), מוסמך השוטר להרחיקו מהמקום כאמור בסעיף קטן (א) ולא להתיר את כניסתו לאותו מקום, ורשאי הוא להשתמש לשם כך בכוח סביר".

77. סעיף 14(8) לחוק איסור אלימות בספורט, שכותרתו איסור הכנסת חפץ אסור למקום בו מתקיים אירוע ספורט קובע כי ניתן לאסור הכנסת:

"כל חפץ, לרבות בעל חיים, שלדעת קצין משטרה שהוסמך לכך על ידי המפקח"ל (בסעיף זה – הקצין המוסמך), **יש בו או בשימוש בו כדי לפגוע בשלום הציבור, בבטיחות או בסדר במקום שבו מתקיים אירוע ספורט**, והודעה על כך הוצגה באופן נראה לעין במקום הכניסה לאירוע

¹⁰ ניתן להניח שמדובר, כמובן, בחוק איסור אלימות בספורט ולא בחוק הספורט, התשמ"ח-1988, כפי שנטען בשגגה על ידי המשטרה. סעיפים מקבילים בחוק הספורט עוסקים ב"ערר בעניין העברת ספורטאיי" (בין אגודות ספורט) ו"הגנת סמלים" (סמלי אגודות ספורט וארגוני ספורט). אילו זו היתה הטעות היחידה בדין של המשיבה – ניחא.

או שהודע על כך בדרך סבירה אחרת במקום האירוע".

78. סעיפים 12 ו-14(8) לחוק איסור אלימות בספורט מקנים למשטרה סמכויות התערבות ייחודיות ומצומצמות, המיועדות להתמודד עם תופעות של אלימות, חשש ממשי להפרת סדר, או הסתה ברורה לאלימות או לגזענות. **סמכויות אלה אינן יוצרות רישיון כללי לפיקוח או צנזור תוכן ומסרים ביקורתיים במרחב הספורטיבי.**

79. יתרה מכך, חולצה הנלבשת על גופו של אדם אינה בגדר "חפץ אסור" כהגדרתו בסעיף 14(8) לחוק איסור אלימות בספורט. החוק מונה חפצים שעלולים לשמש לפגיעה פיזית, להפרת סדר או לסיכון בטיחותי, ואילו פריט לבוש – גם אם הוא נושא מסר ביקורתי, פרובוקטיבי או פוגעני בעיני גורם זה או אחר – אינו נמנה על קטגוריה זו. ניסיון להחיל על חולצה את דיני "חפץ מסוכן או אסור" מהווה הרחבה מלאכותית של החוק, החותרת תחת עקרון החוקיות ותחת הדרישה לפרש סמכויות פוגעניות בצמצום.

80. פריט לבוש – ובכלל זה חולצה הנושאת מסר – אינו נמנה עם החפצים שלגביהם הוסמכה הרשות לנקוט אמצעי מניעה. לפיכך, אין מקור נורמטיבי המאפשר לראות בחולצה נושא העניין שבפנינו חפץ אסור או להצדיק דרישה להסרתה או מניעת כניסה למשחקים, אך ורק בשל תוכנה. לא כל שכן, כפי שציינו, משאין שום דופי, ודאי לא דופי חוקי, במסר המופיע על גבי החולצה ה"אסורה".

81. המסקנה היא כי מדובר, בפשטות, בחריגה מסמכות. כידוע, רשות מינהלית מוסמכת לפעול אך ורק בגדרי הסמכויות שהוקנו לה במפורש בדין, ואין היא רשאית ליטול לעצמה סמכויות שלא הוענקו לה, תוך פגיעה בזכויות יסוד.

82. ראינו כי לא קיים כל מקור נורמטיבי המעניק למשטרת ישראל סמכות למנוע כניסה לאירוע ספורט אך ורק בשל מסר ביקורתי המופיע על פריט לבוש. סעיפי חוק איסור אלימות בספורט, עליהם מבקשת המשיבה להסתמך, אינם מקנים סמכות לפיקוח על תוכן ביטויים או איסור לבישת חולצות מחאה, אלא עוסקים במניעת אלימות, בהסתה לגזענות ובהפרות סדר ממשיות. ניסיון להחיל סמכויות אלו על ביטוי פוליטי לגיטימי מהווה חריגה מסמכות ושימוש פסול בכוח השלטוני.

83. מובן כי טיעון שעניינו "רצון למנוע פגיעה ברגשות השוטרים", בכל הכבוד, אינו מאפשר הפעלת סמכויות פוגעניות כלפי אזרחים ללא מקור חוקי לכך. רשות שלטונית, ובפרט גוף אוסף חוק, נדרשת לגלות סובלנות מוגברת כלפי ביקורת, גם כאשר זו חריפה, בוטה או פוגענית בעיניה. שימוש בסמכויות אכיפה כדי למנוע ביטוי ביקורתי כלפי הרשות עצמה חותר תחת עקרונות היסוד של משטר דמוקרטי, ולמעשה דווקא פוגע באמון הציבור ברשויות האכיפה.

84. משהמשטרה הצהירה כי בכוונתה להמשיך ולפעול בחוסר סמכות, גם במועד המשחק הקרוב (יום שבת), וזו הפעם הצפי הוא שיעשה כן כלפי אלפי אוהדים, נדרשת התערבותו הדחופה של בית המשפט הנכבד.

ו. סוף דבר

85. ביטוי מחאתי או ביקורתי, לרבות כזה המופיע על חולצות הנושאות מסר פוליטי או ביקורת כלפי רשות שלטונית, מצוי בליבת ההגנה של חופש הביטוי. הוא אינו נופל לגדר אלימות מילולית, אינו הסתה לגזענות, אינו מהווה חפץ אסור ואינו יוצר כשלעצמו סכנה ממשית.

86. פרשנות של חוק איסור אלימות בספורט ככזה המתיר מניעת ביטוי כזה חותרת תחת התכלית שלשמה נחקק, עומדת בניגוד לפסיקה רבת שנים, והופכת חוק שנועד להגן על שלום הציבור לכלי להשתקת מחאה. זוהי פגיעה חריפה ובלתי חוקית בחופש הביטוי והאוטונומיה של אוהדי הכדורגל.

87. אין כל אינדיקציה כי האוהדים שלבשו את החולצות האמורות – או כל אוהד או אוהדת אחרת שכל חטאם שהגיעו ויגיעו למשחק כדורגל לבושים בחולצה שאינה נאה למאן שהוא במשטרת ישראל, מעורבים בפעולות העומדות בניגוד לחוק.

88. לא די בלבישת חולצה שיש בה משום ביקורת על המשטרה, תנועה גזענית וקבוצה יריבה כדי להיכנס לגדר איזו מן הסמכויות בחוק הספורט או בחקיקה אחרת, המאפשרות למנוע מאזרח שומר חוק כניסה למגרש כדורגל.

89. הדברים הם בבחינת מושכלות יסוד. נדמה כי השתבשו סדרי בראשית ביחס לגבולות סמכותה של משטרת ישראל. גבולות חופש הביטוי במגרשי הספורט – כפי שנקבעו בפסיקה – מציבים קו אדום ברור ומובן המבחין בין אלימות והסתה לבין פגיעה בביטוי ביקורתי ולגיטימי. כל חריגה מגבולות אלו מהווה שימוש פסול בסמכות שאינה קיימת, ופגיעה בלתי חוקתית בזכויות יסוד.

90. משטרת ישראל אינה משטרת מחשבות. אסור שתהיה.

91. בית המשפט הנכבד יתבקש אפוא להוציא מלפניו סעד דחוף אשר ישמר את זכותם החוקתיות של העותרים ואוהדי הכדורגל בכלל, אנשים שומרי חוק המבקשים ליהנות, הם, חבריהם ובני משפחתם, ממשחק ספורטיבי – גם אם אגב כך הם מבקשים להביע מחאה נגד משטרת ישראל.